

EEN ZONDAGMIDDAG

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

Ze waren stytkoppen, Mies en Wim, dat zei Grootmoeder honderdmaal. Wat ze in hun hoofd hadden, dat moest gebeuren — daar hielp geen redeneeren tegen.

Booze plannen hadden ze zelden, de koppige tweelingen, dat dient gezegd te worden. Maar buitensporige plannen, dat was 't 'm. Nu weer broeiden ze op een plan, dat Grootmoeder gewoon voor dol verklaarde. Moeder zweeg nog maar — die zou 't hare wel zeggen, als de nood aan den man kwam.

Verbeeld je, daar wilden me die kinderen, en dat in December, wandelen, wandelen zeg ik, naar den Deyl.

Dat heerlijke oord, op tien kilometer afstand van Den Haag, waar Mies en Wim woon- den, wilden ze nu eens zien in de verlaten- heid van den winter. En wandelen er heen gereden op de fiets, met een rijtuig of met den spoor trein, maar nu moesten ze eens te voet dat prachtige eind loopen; dan konden ze op hun gemak de buitenplaatsen langs den weg bestudeeren, te meer daar de winter de boomen ontbladerd had. Net, toen Mies en Wim dat plan in hun hoofd hadden gezet, begon het op een allerverschrikkelijkste manier te stormen, te hagelen en te sneeuwen en dat deed het wel veertien dagen lang. Veertien dagen lang was er geen mogelijkheid van uitgaan en in de vele namiddagen, dat Mies en Wim thuis zaten en keken hoe de menschen tegen den storm in tobdon, groeide het plan steeds vaster in hun hoofd. Ook nam 't in heerlijkheid toe. O, wat zou dat toch echt zijn, nu eens dien prachtweg in stilte en verlatenheid te zien! Wat zou 't toch echt wezen, om midden in den winter, te voet nog liefst, te gaan langs al die plaatsen, die ze tot nog toe alleen maar 's zomers hadden bezocht!

Op een Zaterdagavond hield de storm plotse- ling op.

Ken je dat soort van verandering in het weer? Hevig buidert de storm; alsof er kanonnen over rijden, zoo klinkt het boven over het dak; in de schoorsteen huilt de wind en

je bedenkt, dat je dit huilen en gieren en bul- deren nu al zoo lang hebt gehoord — zoo schrikkelijk lang! Om er moe van te worden. En dan opeens — dan is 't stil. Je bent al zoo gewend aan het lawaai, dat 't je nu leeg en vreemd in je ooren is. En je wacht op weer een windstoot. Want zóó stil kan 't toch niet blijven.

Het blijft toch zoo stil. Maar o wee, tegen morgen of overmorgen! Dan begint de ruwe bulderbast opnieuw; heviger nog, omdat hij nu uitgerust is; als een veldheer, die weer nieuwe, sterke troepen in 't veld brengt.

Dien Zondagmorgen rustte de bulderbast nog. Toen Mies en Wim op het plat achter de keu- ken traden: hun Meteorologisch Observatorium, verraste hen de doodstille lauwheld van de lucht. Hoe lekker om aan je wangen te voelen!

De dag was niet mooi, dat moesten ze be- kennen. Erg somber, erg mistig. Maar die lucht, die heerlijke, lauwe, doodstille lucht! Nu moesten ze hun plannen volvoeren! Ze gingen naar binnen, waar Grootmoeder bij 't bed van Moeder zat, die ziek was. Influenza, zei de dokter. Niets gevaarlijks, maar moeder had 't toch heelemaal niet naar den zin.

»Moeder, mogen we vanmiddag gaan wandelen?»

»Ja,« zei moeder zonder bedenken. Haar hoofd was heel moe en pijnlijk en een rustige middag in huis trok haar zeer aan.

»Mogen we dan héél vroeg weg?»

»Ja! o ja!»

»Anna, zou je niet eens vragen waar ze heen willen?» zei Grootmoeder.

Moeder lachte flauwtjes.

»Laat ze maar gaan, Oma — die komen altijd terecht. Precies vijf uur thuis, hoor kinde- ren! En twaalf uur de deur uit.«

»Zullen jullie precies om vijf uur thuis zijn?» vroeg Grootmoeder nog eens. Mies knikte, ver- ontwaardigd dat Oma dat nog vroeg. Wim liep naast haar de kamer uit en zei: »Oma kent ons nog niet zoo, zie je!»

Dat was 't 'm. Oma logeerde alleen maar bij hen, omdat moeder ziek was. Oma kende niet die eigenaardigheid van haar kleinkinderen, dat zij ver weg konden zwerven, ongelooflijk ver voor de hun togetelde uren, en dat ze steeds precies klokslag thuis waren. Als ze de straat inkwa- men, begon de klok te spelen — moeder zag hen al aankomen in de spion; ze liepen in hun eigen, rustigsnelen pas — en als de klok sloeg, trokken ze aan de bel.

Mies ging zich kleeden op haar kamer. 't Was elf uur, half twaalf zouden ze boterham

gaan eten en twaalf uur zou het uur hunner bevrijding zijn.

Zij deed een prettige, korte, donkergroene jurk aan en legde haar mantel klaar. Niet den bonten — doodstil en lauw voelde je immers den wind aan je gezicht! Ze zette haar grooten kastoren hoed met de zwarte keelbanden op — die waren zoo gemakkelijk om je hoed aan te dragen als hij je te lastig werd!

Wim zag er aardig uit in zijn matrozenpak.

De kinderen zaten met hun beiden slechts aan tafel. Vader had den heelen dag een ver- gadering, Grootmoeder at bij moeder, voor de gezelligheid.

Even voor twaalf kwamen ze afscheid nemen in de slaapkamer.

Moeder had schik in ze — zoo blozend en welgedaan zagen zij er uit.

Net sloeg de oude toren twaalf, of ze trokken de deur achter zich toe.

Daar waren ze buiten — en meteen namen ze een gezwinden pas aan.

De stad was verlaten op het middaguur. Ze gingen de Groenmarkt over, de Gravenstraat door en kwamen op het Buitenhof. Toen, onder de Gevangenpoort door, naar den Vijverberg.

De dichte nevelen slopen onder de boomen door — de dichte nevelen omsluisden de Re- geeringsgebouwen. Doodstil en verlaten, de nevels blauwig hangende onder het dichte struikgewas, lag daar het eilandje — geen zwaan, geen eend vertoonde zich.

Nu over den Kneuterdijk naar het Korte Voorhout en dan de Boschbrug op.

Daar lag de majestueuze groote laan van het Bosch voor hen.

Het einde zagen ze niet, dat ging schuil in de blauwige nevelen! Ze gingen op het linker- voetpad loopen en voelden zich zoo heel klein tusschen de hooge zwartbedropen stammen. Hé, 't was gewoonweg warm, als je liep! Mies haakte haar mantel al los en Wim ontknoopte zijn jekker. Langs slingerende voetpaden bereikten ze het Boschhek en daar keken ze op hun horloge. Tien minuten over half een — dat mocht wel. Ze waren nog niets te laat, volgens hun bere- kening.

Vooruit, den Leidschenweg op!

Het eerste eind was saai, maar toen ze om één uur den Leidschentol passeerden begon de ware heerlijkheid.

Rechts en links van hen lagen de buiten- goederen, de huizen in het bosch verscholen. Iets meer dan 's zomers kreeg je er van te zien. De Wittenburg toonde zijn oude kanteelen. Oud-Wassenaar was prachdig en heel nieuwerwetsch.

Maar 't heerlijkst van alles was de stilte nabij en verre, was de stille, lauwe lucht, die zich zoo zacht tegen je wangen vleide, was dat idee van verloren zijn in de bosschen, waar de nevel hing.

Zij kregen het zoo warm van hun fiks door- stappen, dat Mies al spoedig den mantel over den arm en den hoed aan de zwarte linten droeg — Wim deed ook zijn jekker al uit en jubelende wierp hij zijn muts omhoog, omdat 't nu einde- lijk aan 't lukken was, dat mooie, mooie plan, omdat 't hier zoo stil en zoo vrij was, zoo mooi en geheimzinnig!

Ze spraken niet veel, de tweelingen. Dat deden ze nooit op hun tochten. Ze liepen maar en keken en voelden zich gezellig en plezierig in mekaars nabijheid. Toch bleven ze niet eens schouder aan schouder loopen. Wim bleef ereis bij een heg staan en keek omhoog naar de groots kraaiennesten in de boomen. Mies bleef eens staan aan een sloot en keek naar den grond onder een paar hooge beuken, of er nog niets te zien was van al de narcissen, sneeuwklodjes en van het mooie leverkruid, dat hier in het zeer vroege voorjaar zou komen te groeien.

Hoe langer hoe stiller werd de weg — hoe langer hoe dichter de nevel. Ze zagen nu niet veel verder meer dan de eerste stammen over de sloot heen. Natter werd de nevel — Mies' haren en wenkbrauwen waren heelemaal vochtig. En op elk pluusje van hun mantel en jekker kwam een blinkende drop te liggen.

Ze kropen bij elkaar van angst voor den bulderbast, die nu vanavond misschien nog, anders morgen, zou komen en varen door de bosschen, en huilen en gieren in de toppen der boomen.

Om half drie stapten ze den Deyl binnen. Het licht brandde er al.

De gérant keek hen vriendelijk glimlachende aan. Hij kende hen wel van hun zomerpartijen.

»Zoo kinderen, kunnen jullie den Deyl niet vergeten?» vroeg hij verheugd. »Zoo moesten er meer zijn! En wat zie ik — geen fiets bij jullie! Wel, wat een voetgangers! Stramme, hoor! En wat zal 't zijn? Een glas warme melk? Dat 's verstandige kost, want jullie bent zoo warm, of je van 't ijs komt.«

Ja, daar had de man gelijk in.

De warme melk werd spoedig gebracht door een kellner en deed hun heerlijk goed. Want ze hadden verschrikkelijken dorst en meteen rustten ze lekker uit.

Ze keken ook naar een treintje, want terug loopen, dan werd 't te laat. Vijf uur thuis! Dat was 't consigné!

Vervolg volgt